

θερίζει τόσας άλλας υπάρξεις — δρυς γηραιάς και τρυφερά άνθύλλια. 'Αλλ' αυτόν ούτε καν τον ήγγισε. Νομίζεις ότι διέρχεται επίτηδες πλησίον του, απλώς διά να παίξει, διά να γελάσει μαζί του, ως να αίσθάνεται και αυτός πλέον είδος τι περιφρονήσεως και αποστροφής προς άνθρωπον, όστις τον προκαλεί, τον συλλογίζεται και τον έξευτελίζει.

Και έξακολουθεί ό άστεύος μελλοθάνατος επί δέκα-πέντε, επί είκοσιν ήδη έτη, να είνε και του Θανάτου φυγόδικος και της Ζωής λιποτάχτης κωμικοτραγικώτατος!

ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ

## Ο ΚΑΛΟΓΝΩΜΟΣ

ΗΤΑΝ μιλιά καμαρωτή  
 Με πράσινα τὰ φύλλα  
 Μὰ τῆς επέφταν οἱ άνθοὶ  
 Χωρίς νὰ κάνη μῆλα.  
 Καὶ ἡ ἄμοιρη παρακαλεῖ  
 Κάθε διαβάτη ποῦ θὰ ἰδῆ,  
 Τὸν "Ἡλιο νὰ ρωτήσῃ  
 Τὸ πότε θὰ καρπίσῃ.  
 Κι' ἀπ' ὅλους ἓνας μοναχὰ  
 Καλόγνωμος διαβάτης  
 Λυπήθηκε γιὰ τὴ μιλιά  
 Π' ἀκούει τὰ δεινά της  
 Πῆγε, τὸν "Ἡλιο ῥώτησε  
 Καὶ τοῦπε: — Σάν άνθίσῃ  
 Τὴ ρίζα σκάψε, πότισε  
 Κ' ἐκείνη θὰ καρπίσῃ. —  
 Γυρίζει πίσω στὴ μιλιά,  
 Τὴ σκάφτει, τὴν ποτίζει.  
 Κ' ἓνα σταμνὶ βρίσκει φλουριά  
 Κεῖ ποῦ τὴ γῆ σκαλίζει.  
 Κ' ἔτσι ὁ καλόγνωμος σὲ μιὰ  
 Γλυκειά στιγμὴ πλουταίνει

Καὶ μῆλ' ἀφράτα ἢ μιλιά  
Τὸν κόσμον πλειὰ χορταίνει.

## Η ΒΟΥΒΗ

MANNA καὶ κόρη βράδῳ γυρίζουν  
'Απὸ τὸ λόγγο.  
'Απ' τὸν ἀγέρα τὰ δένδρα τρίζουν  
Μ' ἄγριο βόγγο.  
Στὴν κόρη ἢ μάννα σκύφτει καὶ λέει:  
— Γοργὰ ἄς διαβοῦμε,  
Τὴν κουκουδάγια ἄκου ποῦ κλαίει.  
Πᾶμε κι' ἀργοῦμε.  
Εἶναι τὸ ρέμα τὸ στοιχειωμένο...  
Μιλιά, μὴν πάθης.  
Μιλιά ! Τὸ στόμα κράτα κλεισμένο  
Γιατὶ ἐχάθης.» —  
Περνᾶν κι' ἀκοῦνε χίλια τραγούδια  
'Απ' τὸ ποτάμι.  
Νεράϊδας ποῦχε στολὴ λουλούδια  
Γίνονταν γάμοι.  
'Απ' τὸ φεγγάρι ἢ λάμπη ἐχύθη  
Καὶ σβυοῦν τ' ἀστέρια,  
"Ἄσπρα Νεράϊδων λάμπησανε στήθη,  
Πόδια καὶ χέρια.  
— 'Ο νέος ποῦ ξέρεις, κόρη μου, πάει  
Δὲ θὰ σὲ πάρῃ —  
'Ἡ Νεράϊδα λέει — 'μένα ἀγαπάει  
Τὸ παλληκάρι —  
Ξεχνᾶ ἢ κόρη καὶ τῆς Νεράϊδας  
Μπαιζογελάει,  
Μὰ τὴν βουβαίνουν ἔτσι οἱ κυράδες  
Καὶ δὲ μιλάει.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΒΑΡΛΕΝΤΗΣ